

לא רק המטכ"ל יצחק רבין הונצח ב־
 פיומן (נאצר מחכה לרבין) בעיקבות מל־
 חמת ששת־הימים.
 השבוע הסתבר כי גם לכבוד מעליו של
 הרב הראשי לצה"ל, אלוף שלמה גורן, ב־
 מלחמה זו, חובר שיר מיוחד.
 שרים אותו לפי המנגינה העממית הידועה
 של הרבי אלימלך, ומילותיו, שחברו בידי
 יורם טהר־לב, הן כאלה:

כשהעם נקרא לתורן / אז הרב, רבנו גורן /
 על ראשו חבש את קובע הפלדה,
 עם שופר ועם קפוטה / הוא מיהר אל ה־
 דקוטה / ולחם גם בטיני גם בגדה.

פמומן: כי רבנו גורן יש פה רק אחד.
 ביום ב' נושא תפילה / אל המיקדש עלייד
 הכותל / ביום ג' כבר נקרא אל השפלה,
 לא הספיק לגמור בעזה / המכונת שלו כבר
 זזה / לטהר את מערת המכפלה.

וגמס מיהר רבנו / אל מישכן רחל אמנו /
 זכרונה יגן עלינו עדי עד,
 לא אמר שלום־עליכם / כבר קראו לו לבית
 לחם / כי רבנו גורן יש פה רק אחד.

בחצות היה צריך הוא / להגיע ליריחו /
 והוא בא לשם מיד עם השופר,
 אך מטס־הקטרינה / בא מברק בהול: הציל
 נא / והוא סס משם ישר אל המדבר.

עם הרב בא על אופנוע / במיקרה צל־
 קולנוע / שדה אחריו באש ובשוחות,
 וישנם אומרים שזה־ל / לא המשך לכבוע
 אף שעל — / כי הרב פשוט נפל
 מהכוחות.

כמו דה־ז'נר. אבל אם את שירו של
 רבין, המושר בפי הזמרת יפה ירקוני, פסלה
 הנהלת המיוסיקול הפאריסאי אולימפיה, מי

זמרת ירקוני

כלי־נשק בשלוש מלחמות

שום שיש בו שורה סוגעת בדה־גול, הרי
 את השיר על הרב גורן, המושר אף הוא
 בפי יפה ירקוני, פסלה להשמעה הנהלת קול־
 ישראל.

את שני השירים הפוליים אפשר לשמוע
 על תגליט ארוך־נגן חדש שהוציאה יפה יר־
 קוני (לצה"ל באהבה). אלה הם רק שניים
 מתוך תריסר שירים חדשים שהולידה המל־
 חמה, אותם שרה יפה ירקוני בתקליט זה.
 יפה, שהיא הזמרת היחידה בישראל שיש
 לה חברת תקליטים עצמאית משלה (ר.ת.א.)
 — ראשי התיבות של שלוש בנותיה: רות,
 תמר, אורית), טוענת על גבי עטיפת התק־
 ליט שבשלוש המלחמות שעברו על ישראל,
 שימש קולה כאחד מכלי הנשק של צה"ל.

היא אחת היחידות מזמרות ישראל היכולה
 לטעון זאת בצדק. מהיום הראשון למלחמה
 הצטרפה ללוחמים בירושלים, אחרי שקודם
 לכן, בתקופת הכוננות, הופיעה ערב־ערב
 בפני יחידות שונות. בירושלים היא שרה
 לצנחנים לפני שיצאו לקרב; בשעת הקרב
 שרה בפני הפצועים שהובאו לבתי־החולים,
 כשהיא עובדת ממיטה למיטה ושרה לכל
 פצוע באופן אישי, עד שנתקפה בהיסטריה
 ופרצה בבכי. היא הגיעה עם היחידות ה־
 ראשונות בעיקבות המפורצים אל הכותל ו־
 שרה לחיילים בתום הקרב.

המודיעין המצרי לא הסתפק במידע כללי
 על צה"ל. זה התברר לאחרונה, לאחר ש־
 צה"ל פיענח אינסוף מיסמכים שנפלו לידיו
 בששת ימי המלחמה. דוגמה: במשרדי ה־
 מודיעין המצרי בעזה נמצא תיק שהוקדש
 כולו לבידור והווי בצבא ישראל. מקום כבוד
 תפסו בו, בלוויית תמונות, קצין החינוך ה־
 ראשי של צה"ל, אל"מ מרדכי (מורלה)
 ברי־און, וקצין הווי ובידור, סא"ל שאול
 ביכר. ● בעיה בטחונת־אישית הטרידה
 כנראה לאחרונה את ח"כ רק"ח תופיק
 טובי. שכן השבוע נראה בקפה תל־אביבי,
 ברחוב דינגונף, כשהוא שקוע בשיחה עם
 ידיד, בעוד שאדם נוסף, בעל גוף, המתין
 בשקט בצד עד תום השיחה. לאחר מכן נפרד
 טובי מידידו, ואילו הגברתן האלמוני הצט־
 רף אליו ויצא עמו מבית־הקפה, כשהוא

שומר על מרחק קצר ממנו — מאחוריו. ●
 שגרירות אוסטריה בישראל כרעה לאחרונה
 החת נטל העבודה, לאחר שהפכה למייצגת
 בלעדית של האינטרסים של שלוש מדינות
 קומוניסטיות שניתקו את יחסיהן עם ישראל.
 עובדי השגרירות שלחו לכן קריאה בהולה
 למולדת, שתתגבר את הצוות בכוח אדם.
 ובאמת, השבוע הגיע משם קונסול צעיר
 בשם ארתור שדפפן, הרובר כמה שפות
 סלביות. כשנשאל מה עבודתו, השיב: «שום
 דבר מיוחד, אני רק מציג אי אילו גרורות
 שלנו...» הוא לא נקב בשמות צ'כוסלו־
 בקיה, יוגוסלביה ובולגריה, מטעמי נימוס

כנראה. ● נמצא ישראלי אחד שלא
 צועד עם הזמן, ונשאר נאמן למנהגיו ה־
 ישנים. זהו נער הזוהר הרפ"ייסטי לחום
 רן, הממשיך לחבר מדי יום בריחה נגר
 לוי אשכול. האחרונה שלו: קנו לאשכול
 מכונית ללא הגה. הוא התפלא ושאל היכן
 ההגה. ענה לו: אצל משה רייך. חה, חה
 חה. מצחיק נורא. ● ההומור הצרפתי,
 לעומת זאת, היה השבוע עוקצני יותר.
 כתב השבועון הסאטירי לה־קאנר־אנשיה:

«ברור שהדבר הנאות ביותר, שהיה על
 שאר דה־ז'נר לעשות, עם חוזרו מקנדה
 לצרפת, היה להגיש את התפטרותו. אפילו
 לחמש דקות, כפי שעשה גמאל עבד־אל־
 נאצר.» אחר כך הזכיר השבועון ל־
 קוראיו: «לנאצר לא נתנו ללכת, אך איש
 לא מצע מדהיבול לעשות כך, בסעם היחידה
 שאכן עשה צעו פניו מעין זה — ב־1946.
 איש לא החזיק בו אז.»

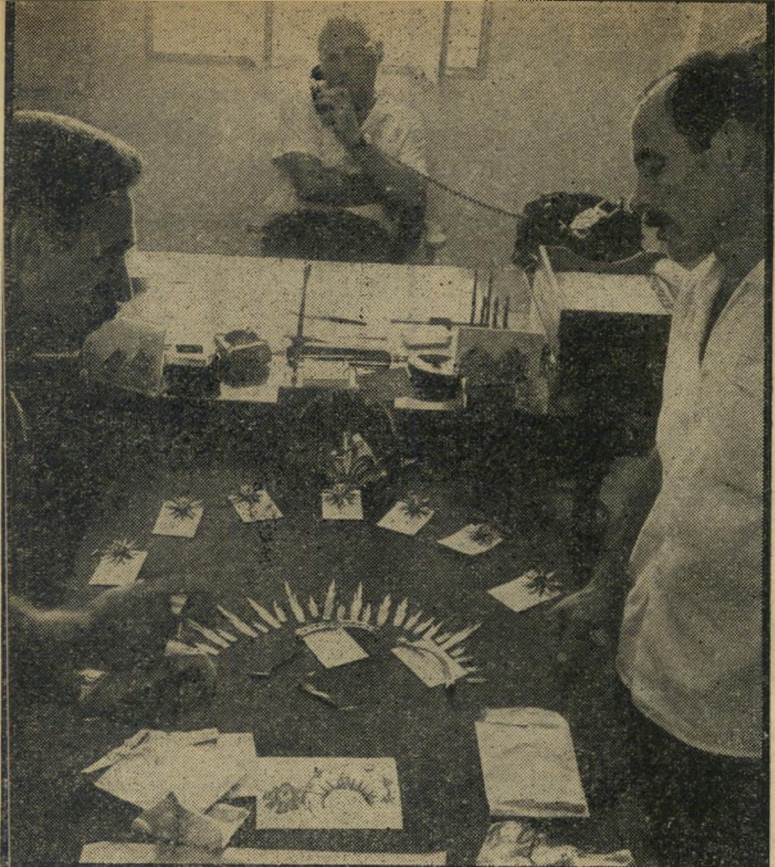
מושל

ביריחו

חלוציות למופת הפגין השבוע צעיר בן
 17 מאנגליה בשם שון מוסליי. הוא
 הגיע ארצה כמתנדב, וכשנשלח על־ידי ה־
 סוכנות לקיבוץ בגליל, מחה על כך. «ה־
 אקלים שם נוח מדי», רטן, «ואני רוצה
 שתשלחו אותי לנגב, דרומה ככל האפשר,
 איהפה שחם וקשה לעבוד.» יתכן שאיש
 מאנשי הסוכנות לא היה מופתע מגילוי
 חלוצי כזה, אילולא היה ידוע שאבי הנער
 הוא לא אחר מאשר אבוסולד מוספרי,
 שהתפרסם בשעתו כאבי אבות הנאציזם ה־
 אנגלי. האב אמנם ידוע כיום כאוהר הערבים,
 אך האם היא דהקא אוהדת ישראל מושבעת.

● יחס תחת יחס הפגין לאחרונה נרח
 מוזם, בעליו של ידועות אחרונות. כשכא
 לכנס רפ"י באינסדיון יד־אליהו והסדרנים
 מנעו ממנו את האפשרות לשבת ליד שולחן
 העיתונאים. הוא הסביר להם אמנם שהוא
 מדיעות אחרונות, אך הסדרנים ענו לו שיש
 כבר אחד מהעיתון הזה, וקוראים לו שר־
 מה נקדימון. מוסס נכנע להם, תפס מקום
 ביציע ונרדם בשעת הנאומוים. ● גם לישרי
 אל הגיעה, באיחור אמנם, אופנת דיין,
 הנהוגה זה מכבר בכמה מארצות אירופה.
 השבוע הוקמה להקת קצב חדשה בשם
 הגנרזלים. ותחשת חרירה תחובשים בעת ה־
 הופעות כיסוי שחור על אחת מעיניהם.

הוגה הרעיון: צעיר בעל חוש לקצב ולפו־
 ליטיקה בשם דן מפרץ. ● במדינת ישר־
 אל יש פרוסקציה. בזאת נוכח השבוע ה־
 עיתונאי אריה אבנרי, המארמין מדי
 שבוע אישי ציבור ואמנים במלון הילטון
 בתל־אביב. ביום השישי האחרון, כמחצית
 השעה לפני תחילת התוכנית, כבה האור
 בסביבות המלון. עורך התוכנית נזכר כי
 בין המוזמנים לראיון נמצא גם סגן שר־
 הפיתוח, יהודה שער, שעניינו החשמל
 נמצאים בסמכותו. הוא טלפן מיד לביטול
 ביקש את התערבותו בעניין. שער, מן

תמונת השבוע: הכתר של הבתולה נמצא

הכתר מכניסית הקבר הקדוש בירושלים היה חבוי במסגרייה תל־אביבית, שם
 החביאו אותו שלושה צעירים בני עשרים. ההילה נמצאה בשלמותה — או נכון
 יותר, כל חלקיה נמצאו: 31 קרני־שמש מאהב, שבע אבני ספיר ואודם, 32 ברגים
 תאומים ומיסגרת־עטרת. וכך יהיה אפשר להרכיבה מחדש לראשו של פסל הבתולה.
 הצעירים שנעצרו, והודו כבר, הם: אפרים יפה, פנחס אלוני ואברהם ראובן.
 למעצר הצעירים הביאו חיפושי המדור המרכזי לבילוש, ומעקב ענף של אנשי
 מיפגל הסמים והמוסר (למעלה, ליד חלקי ההילה: מפקה יעקב פרנקנטל [בחולצה
 לבנה], ממיפגל הרכוש; פקד משה כרמלי [בחולצה שחורה], ממיפגל סמים ומוסר;
 וראש ענף חקירות סגן־ניצב רפאל יעקבי [מטלפן]).

הם מסרו לכל צור־מיהבה את תיאור חלקי־ההילה הגנובה — וביום הראשון של
 השבוע הודיע צורך רמת־גני צעיר הציע לו חלק מן הכתר. מאותו רגע עקבו אנשי
 המדור המרכזי אחרי הצעיר, עד שהגיעו למסגרייה ומשם — אל חבריו לפשע.

הסתם, לא רצה לדרב בחושך, לכן דאג
 שתחורש אספקת החשמל לאיזור. ובאמת,
 דקות ספורות לאחר שנכתיים הראיון עם
 סגן־השר, נפסק החשמל שנית, והאולם
 שקע בחשיכה. ● החשיכה הפריעה גם
 לתוכנית החדשה של עמרים קינן, יע־
 קוב בן־הרצל ועדנה שביב, אותה
 החלו להריץ השבוע. הם קוראים לה שר־
 שוה שועלים, וגם היא מבוססת על שילוב
 ראיונות של אישים ותוכנית של אמנים. ●
 ההברקה של התוכנית הראשונה היתה
 שייכת לנועם לאור, ששימש מושל
 צבאי לאיזור יריחו, והיה בעבר היותר רחוק
 שלו ראש עיריית ראשון־לציון. כראש עיר
 ומושל נשאל על־ידי השועלים אם יש הבדל
 בין עירייה ערבית לעירייה עיבית. הוא
 השיב בחיוב. כשנתבקש להסביר, ענה:
 «בעיר ערבית יש פחות תככים אישיים
 מאשר בעיר עיבית, וכדאי ללמוד מהם.»

שליח ברומא

הח"כ הדרוזי ג'בר מועדי הוא ביש־
 מול, לפחות בכל מה שנוגע לנעליים.
 לאחרונה התארת במלון שרתון בתל־אביב,
 ולעת ערב הנית את נעליו מחוץ לחדרו,
 ליד הדלת, כדי שיוכו בציחצוח הגון. לאחר
 חצות חזרה למלון תירת אמריקאית שיכר
 רה, שאספה נעליים רבות לאורך המסדרון,
 עיבבה אותם זה בזה והגיחה אותם בסדר
 אחרי. התוצאה: הח"כ הנרגז היה נאלץ לצאת
 בבוקר שרק גרביים לרגליו, ולהלך כך
 במסדרונות, כדי למצוא את נעליו האבודות.
 ● גם הארכיבישוף ג'ורג' חכים, ראש ה־
 עדה הקתולית בישראל, נחשר לפעמים ב־
 ציונות יתרה. זה קרה לו השבוע, כשיצא
 למסע הוצאות על בעיות המזרח, בו יבקר
 בארצות־הברית ובקנדה, ויחסוף שיחה עם
 האפיפיור ברומא. בקרב בני עדתו רוחת
 השמועה, כי מסעו נערך תוך כדי תיאום עם
 הממשלה, במסגרת ממצי ההסכרה שלה
 בעולם על תוצאות המלחמה. ● הציונות
 דקה גם בגרמני צעיר, שביקר פעם בישר־
 אל ומתעתה לעשות זאת שוב. הוא לא
 ידוע כל כך בזכות עצמו, אלא בזכות אביו:
 איל־העיתונות הגרמני אכסל שפרינגר.

פסוקי השבוע

● ראש עיריית ירושלים דשא־
 בר, מרדכי אישי־שדום: «ההילה לנו
 לפרוט את ירושלים של זהב לאיסימונים
 של פת.»
 ● המשורר הסובייטי אנדריו
 וזיננסקי, בביקורת על אגודת הסופרים
 הסובייטיים: «אני יצור אנושי, חי ונושם,
 בשר ודם, ואינני בובה שתנועותיה נשלטות
 באמצעות חוטים.»
 ● העיתונאית אורה שבי־אור,
 בביקורתה על תערוכת פסליו של יגאל
 תומרקין: «אין לי דבר נגד הומי־סכסואלים,
 נגד המשתתפים באורגיות, נגד המשוחחים
 עם הרוחות בסיאנסים ספיריטואליסטיים —
 כל מה שאני דורשת הוא, שהסוטים יצניעו
 את מומיהם, ושהתברר לא תרשה להם ל־
 הציג אותם בסרסהיה.»